



REPUBLIKA HRVATSKA
Visoki trgovački sud Republike Hrvatske
Savska cesta 62, Zagreb

Poslovni broj: PŽ-4140/2025-2

REPUBLIKA HRVATSKA

RJEŠENJE

Visoki trgovački sud Republike Hrvatske, u vijeću sastavljenom od sudaca Ivane Mlinarić, predsjednika vijeća, Lenke Čorić, suca izjavitelja i Gordana Zubaka, člana vijeća, u stečajnom postupku nad dužnikom RECTUS društvo s ograničenom odgovornošću za graditeljstvo i turizam u stečaju, Metković, Mostarska 14/c, OIB 74357404899, odlučujući o žalbi vjerovnika G.B.M. d.o.o. Zagreb, OIB 94555156559, kojeg zastupa punomoćnik Ana Glowatzky Sesar, odvjetnica u Zagrebu, protiv rješenja Trgovačkog suda u Dubrovniku poslovni broj St-15/2024-791 od 29. srpnja 2025., u sjednici vijeća održanoj 28. listopada 2025.

r i j e š i o j e

Ukida se rješenje Trgovačkog suda u Dubrovniku poslovni broj St-15/2024-791 od 29. srpnja 2025. i predmet vraća prvostupanjskom sudu na ponovan postupak pred drugim sucem pojedincem.

Obrazloženje

1. Rješenjem Trgovačkog suda u Dubrovniku poslovni broj St-15/2024-791 od 29. srpnja 2025. određeno je da se iz kupovnine ostvarene prodajom nekretnina stečajnog dužnika pobliže označenih u izreci rješenja u iznosu od 2.548.434,81 kuna / 338.012,19 eura namiruju troškovi unovčenja predmeta razlučnog prava u iznosu od 757.554,70 kuna / 100.544,79 eura i tražbina razlučnog vjerovnika Adriatic Assets d.o.o., Zagreb u ukupnom iznosu 1.763.391,47 kuna / 234.042,27 eura i to tako da je za iznos od 1.238.434,81 kuna / 164.368,55 eura razlučni vjerovnik oslobođen plaćanja kupovnine, a za iznos od 550.763,30 kuna / 73.098,85 eura namiruje se iz naplaćenih novčanih sredstava (točke I. i II izreke), te naloženo stečajnom dužniku da nakon pravomoćnosti ovog rješenja bez odlaganja u korist računa Adriatic Assets d.o.o., Zagreb plati 26.131,23 kuna / 3.468,21 eura (točka III. izreke).

2. Protiv tog rješenja vjerovnik G.B.M. d.o.o. Zagreb je pravovremeno podnio žalbu „zbog svih zakonom predviđenih razloga“. U žalbi najprije ističe da nije jasno zašto je razlučnom vjerovniku Adriatic Assets d.o.o. dosuđen iznos u visini od 550.763,30 kuna, dok mu je ranijim ukinutim rješenjem bilo priznato pravo na isplatu 524.956,66 kuna, pa se postavlja pitanje gdje je i na temelju čega nastala razlika od 25.806,64 kuna / 3.425,13 eura, zatim da pobijano rješenje na dva mjesta „ispravlja“

odluku Vrhovnog suda Republike Hrvatske poslovni broj Rev-333/2023 od 17. rujna 2024. tako da navodi da pojedine tvrdnje u toj odluci nisu točne, pa se postavlja pitanje je li prvostupanjski sud nadležan za to ili je dužan postupiti po uputama najvišeg suda u Republici Hrvatskoj. Žalitelj posebno ističe kako je u pobijanom rješenju pogrešno naznačeno da žalitelj nema status razlučnog vjerovnika u ovom postupku i u prilog tome poziva se na upis zabilježbe ovrhe u zemljišnim knjigama koja je učinjena prije pokretanja stečajnog postupka na nekretninama koje su bile predmet ovršnog postupka, pa je u trenutku otvaranja stečajnog postupka imao status razlučnog vjerovnika na nekretninama upisanim u zk.ul.br. 6653 k.o. Metković, što znači da je žalitelj na pogrešan način tretiran prilikom donošenja rješenja o namirenju.

3. Žalitelj dalje navodi kako je prvostupanjski sud i u ponovljenom postupku suprotno izričitoj uputi iz revizijske odluke priznao troškove unovčenja u visini od 757.554,70 kuna / 100.544,79 eura iako takvi troškovi nisu nastali tijekom stečajnog postupka, a posebno zašto je djelomično priznat zahtjev stečajnog upravitelja u odnosu na raniju odluku. U prilog tome primjerice ukazuje na pojedine troškove za koje tvrdi da uopće nije jasno na temelju kojih podataka su priznati kao troškovi unovčenja koji terete ostvarenu kupovninu i k tome tvrdi da je riječ o troškovima koji ne ulaze u troškove unovčenja predmeta ovrhe koje je zapravo imao žalitelj jer je on pokrenuo ovršni postupak u kojem su nekretnine prodane pred nadležnim općinskim sudom, dok se postupak pred stečajnim sudom vodio isključivo radi razdiobe kupovnine koja je polučena u ovršnom postupku, pa samo on i drugi razlučni vjerovnik polažu pravo na namirenje svojih tražbina i to razmjerno visini tih tražbina koje ulaze u isti red namirenja.

4. Žalitelj tvrdi kako je upitna i sama nadležnost prvostupanjskog suda da donosi odluku o namirenju i u prilog tome poziva se na ustaljenu sudsku praksu, a posebno navodi dijelove odluke Županijskog suda u Zadru. Smatra nedopustivim i protivnim zakonu da kupovna koja je ostvarena kroz ovršni postupak predstavlja dio stečajne mase, kao i da stečajni upravitelj, prema dostavljenoj specifikaciji troškova i to kroz ovršni postupak, namiruje troškove nastale iz stečajnog postupka u kojem ima ulogu stečajnog upravitelja, pa ponovo problematizira pitanje što predstavljaju pojedini stvarno nastali troškovi unovčenja, kada stečajni upravitelj nije sudjelovao niti je imao troškova u postupku unovčenja.

5. Zaključno navodi kako pobijanim rješenjem uopće nije odlučeno o njegovom zahtjevu za namirenje iz ostvarene kupovnine i predlaže da žalbeni sud preinači pobijano rješenje i odbije zahtjev za naknadu troškova unovčenja predmeta razlučnog prava te da svakom od razlučnih vjerovnika njihova tražbina bude razmjerno namirena ili da to rješenje ukine i predmet vrati prvostupanjskom sudu na ponovni postupak pred drugim sucem pojedincem.

6. Žalba je osnovana.

7. Pobijano rješenje ispitano je na temelju odredbe članka 365. stavka 2. u vezi s člankom 381. Zakona o parničnom postupku („Narodne novine“ broj: 148/11 - pročišćeni tekst, 25/13, 89/14, 70/19, 80/22, 114/22 i 155/23; dalje: ZPP) i člankom

10. Stečajnog zakona („Narodne novine“ broj: 71/15, 104/17, 36/22 i 27/24) primjenjuje u ovoj pravnoj stvari, u granicama žalbenih razloga, pazeći po službenoj dužnosti na bitne povrede odredaba parničnog postupka iz članka 354. stavka 2. točaka 2., 4., 8., 9., 11., 13. i 14. ZPP-a, kao i na pravilnu primjenu materijalnog prava (članak 356. ZPP-a).

8. U obrazloženju pobijanog rješenje navedeno je kako su predmetne nekretnine koje čine imovinu stečajnog dužnika prodane na javnoj dražbi koju je proveo Općinski sud u Dubrovniku za ukupan iznos od 2.548.434,81 kuna, od čega je iznos od 1.308.318,00 kuna prenesen stečajnom sudu na temelju rješenja o dosudi Općinskog suda u Dubrovniku poslovni broj Ovr-187/2016 od 17. prosinca 2018. nakon što su odbijeni troškovi ovršnog postupka i izvršen prijeboj s tražbinom razlučnog vjerovnika Adriatic Assets d.o.o. Zagreb, te da je rješenjem poslovni broj St-14/2019-633 od 19. prosinca 2019. odlučeno o namirenju vjerovnika iz ostvarene kupovnine. To rješenje je potvrđeno rješenjem Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske poslovni broj PŽ-290/2020-2 od 26. siječnja 2020., ali su odlukom Vrhovnog suda Republike Hrvatske poslovni broj Rev-333/2023-5 od 17. rujna 2024. ukinute obje navedene odluke i predmet vraćen prvostupanjskom sudu na ponovno odlučivanje.

9. Potom prvostupanjski sud opširno obrazlaže svoje stajalište o tome zašto smatra da pravno shvaćanje izraženo u revizijskoj odluci nije pravilno, uključujući i netočne tvrdnje o tome da u stečajnom postupku nisu nastali troškovi unovčenja nekretnine i da bi vjerovnici morali platiti i troškove koji nisu nastali, niti su učinjeni u okviru ovršnog postupka, a nisu nastali ni u stečajnom postupku. Prvostupanjski sud također opširno obrazlaže i svoje stajalište o tome zašto žalitelj nema pravo na namirenje iz ostvarene kupovnine u istom prednosnom redu kao i razlučni vjerovnik Adriatic Assets d.o.o., ustvrdivši između ostalog da je žalba vjerovnika G.B.M. d.o.o. nedopuštena, iako nije jasno na koju žalbu misli, jer žalba protiv ovog rješenja još nije bila ni podnesena, a o žalbi koju je taj vjerovnik izjavio protiv ranijeg rješenja o namirenju već je odlučeno kao dopuštenoj. Štoviše, po reviziji ovoga vjerovnika je ukinuto ranije prvostupanjsko i drugostupanjsko rješenje o namirenju. Osim toga, prema odredbi članka 125. Ovršnog zakona protiv rješenja o namirenju pravo na žalbu imaju stranke i sve osobe koje su polagale pravo na namirenje iz kupovnine.

10. Pored navedenog, prvostupanjski se sud bavi i pitanjima pravilnosti provedenog ovršnog postupka pred općinskim sudom, iako je taj postupak davno okončan. Tvrdi i da je pravno stajalište Vrhovnog suda Republike Hrvatske izraženo u odluci poslovni broj Rev-1310/2017-4 od 8. rujna 2020. i drugima koje se pozivaju na tu odluku u suprotnosti sa zakonskim odredbama o namirenju vjerovnika iz iznosa ostvarenog prodajom nekretnine na kojoj postoji razlučno pravo i da je oslobađanje razlučnog vjerovnika naknade troškova unovčenja, „u suprotnosti s ciljem stečajnog postupka i propisima, nepravedno je, protivi se svrsi stečajnog postupka i predstavlja remećenje zakonom propisanog redoslijeda namirenja vjerovnika u stečajnom postupku, te ugrožava pravnu sigurnost“.

11. U velikom dijelu obrazloženja prvostupanjski sud iznosi argumente o primjeni starog Stečajnog zakona, točnije članaka 164.a i 170., na pitanje namirenja

vjerovnika nakon što je ovršni sud proveo postupak prodaje nekretnine, da bi na kraju u točki 23.2. obrazloženja odlučio o namirenju na temelju članka 248. Stečajnog zakona, za koji je zaključio da se u konkretnom odlučivanju o namirenju primjenjuje, nakon unovčenja stvari ili prava na kojemu postoji razlučno pravo. Izgleda da je svrha ovog dijela obrazloženja osporavanje pravilnosti odluke Vrhovnog suda Republike Hrvatske poslovni broj Rev 1310/2017-4 od 8. rujna 2020. u kojoj je prvi put afirmirano stajalište o tome da ne postoje troškovi unovčenja nekretnine u stečajnom postupku, ako je nekretnina prodana u ovršnom postupku i koje Vrhovni sud ponovo afirmira u odluci poslovni broj Rev-333/2023-5 od 17. rujna 2024. donesenoj u ovoj pravnoj stvari. S obzirom da je na pitanje namirenja tražbina u ovoj pravnoj stvari konačno primijenio članak 248. Stečajnog zakona, nepotrebno je upuštati se u ispitivanje koji bi se troškovi trebali podmirivati u stečajnom postupku na temelju članka 164.a i 170. starog Stečajnog zakona.

12. Na koncu je u obrazloženju rješenja prvostupanjski sud izložio sadržaj obračuna troškova koji je sastavio stečajni upravitelj, naveo koje troškove smatra izravnim, a koje neizravnim općim troškovima koji su nastali radi redovnog vođenja stečajnog postupka i zajednički za cijeli postupak, te utvrdio da ti troškovi ukupno iznose 757.554,70 kuna / 100.544,79 eura, dok za troškove u iznosu od 26.131,23 kuna / 3.468,21 eura nije mogao sa sigurnošću utvrditi odnose li se izravno ili neizravno na predmetne nekretnine. Budući da kupovna ostvarena unovčenjem nekretnine upisane u zk.ul. 6653 K.O. Metković, na kojoj je kao drugi razlučni vjerovnik upisan žalitelj, nije dostatna za namirenje tražbine prvog upisanog razlučnog vjerovnika Adriatic Assets d.o.o. redosljedom namirenja, prvostupanjski sud je pozivom na članak 254. stavak 3. Stečajnog zakona od ostvarene kupovnine odbio troškove unovčenja i preostali iznos dosudio razlučnom vjerovniku Adriatic Assets d.o.o. radi djelomičnog namirenja njegove tražbine. S obzirom na to da je ranijim rješenjem o namirenju bila naložena isplata stečajnom dužniku na ime troškova stečajnog postupka u višem iznosu, prvostupanjski sud je točkom III. izreke rješenja naložio da stečajni dužnik razliku u obračunu troškova uplati razlučnom vjerovniku Adriatic Assets d.o.o.

13. Iz podataka u spisu razvidno je da je prvostupanjski sud nakon revizijske odluke pozvao stečajnog upravitelja da dodatno dokumentira sve troškove koje terete predmetne nekretnine, pa je nakon očitovanja stečajnog upravitelja da to ne može učiniti zbog nedostatka knjigovodstvene dokumentacije (dostavio je samo karticu računa stečajnog dužnika), ponovo utvrđivao koji su to troškovi stečajnog postupka koje treba namiriti iz ostvarene kupovnine prije namirenja tražbina razlučnih vjerovnika. S obzirom na to da razlučnim vjerovnicima nije omogućeno očitovanje na navode stečajnog upravitelja, kao i da se iz obrazloženja rješenja ne vidi za koje troškove prvostupanjski sud smatra da ih ne treba namiriti iz ostvarene kupovnine, žalitelj osnovano tvrdi kako pobijano rješenje nema razloga i ne može se ispitati.

14. U točkama 6.2. i 6.3. obrazloženja rješenja prvostupanjski sud tvrdi kako suprotno pravnom shvaćanju Vrhovnog suda Republike Hrvatske postoje troškovi diobe (namirenja) koja se provodi u stečajnom postupku i koji troškovi se imaju (moraju) smatrati troškovima unovčenja, jer unovčenje nije samo sebi svrhom, a kao konkretne takve troškove primjerice navodi naknade banke, troškovi knjigovodstva

koje mora proknjižiti uplate i isplate u poslovnim knjigama stečajnog dužnika, uz eventualni obračun poreza odnosno prijenosa porezne obveze, izračuna smanjenja tražbine razlučnog vjerovnika ako je ujedno i stečajni vjerovnik, nagrade ljudi koji su izvršili obračun radi namirenja i isplate koji su tijela stečajnog postupka. Međutim, time ne daje razloge zašto priznaje kao troškove unovčenja sve one troškove koji su navedeni u točki 23.3. obrazloženja.

15. Poseban dio obrazloženja rješenja odnosi se na položaj žalitelja u ovršnim postupcima koji su vođeni na njegov prijedlog i u kojima su predmetne nekretnine prodane, iako bi to pitanje bilo relevantno samo za utvrđivanje redoslijeda namirenja razlučnih vjerovnika i ne tiče se obračuna troškova unovčenja zbog kojih je ranije rješenje o namirenju ukinuto u revizijskom postupku.

16. U odnosu na žalbene navode o tome da je prvostupanjski sud dužan postupati po uputama iz odluke Vrhovnog suda Republike Hrvatske, potrebno je navesti da je Zakonom o izmjenama i dopunama Zakona o parničnom postupku („Narodne novine“ broj 80/22) brisana odredba članka 394.a ZPP-a kojom je bilo propisano da je sud kome je predmet vraćen na ponovno suđenje vezan u tom predmetu pravnim shvaćanjem na kojemu se temelji rješenje revizijskoga suda kojim je ukinuta pobijana drugostupanjska odluka, odnosno kojim su ukinute drugostupanjska i prvostupanjska presuda. Stoga prvostupanjski sud nije vezan pravnim shvaćanjem izraženim u rješenju Vrhovnog suda Republike Hrvatske broj Rev-333/2023-5 od 17. rujna 2024. iako je doneseno u ovom postupku.

17. Međutim, riječ je o rješenju koje je doneseno povodom revizije iz odredbe članka 385.a stavka 1. ZPP-a, koju Vrhovni sud Republike Hrvatske dopušta onda kada se u povodu nje može očekivati odluka o pravnom pitanju koje su nižestupanjski sudovi u tom sporu razmatrali, a koje je važno za odluku u sporu i za osiguranje jedinstvene primjene prava i ravnopravnosti svih u njegovoj primjeni ili za razvoj prava u sudskoj praksi. Budući da na taj način Vrhovni sud Republike Hrvatske ostvaruje svoju ustavnu ulogu, pravno stajalište izraženo u njegovim odlukama ne može se obezvrijediti, tako da se prvostupanjski sud poziva na odluke Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske i stajalište zauzeto na sjednici svih sudaca toga suda u prilog svome stajalištu o postojanju obveze razlučnih vjerovnika da snose troškove unovčenja i u slučaju kada je nekretnina unovčena u ovršnom postupku, iako je Vrhovni sud Republike Hrvatske dopustio reviziju upravo zbog takvih drugostupanjskih odluka.

18. Kako je prvostupanjski sud zbog pogrešnog pravnog pristupa propustio utvrditi odlučne činjenice, učinjena je bitna povreda odredaba parničnog postupka iz članka 354. stavka 2. točke 11. ZPP-a na koju drugostupanjski sud pazi po službenoj dužnosti s obzirom na dan pokretanja ovoga postupka i stupanja na snagu Zakona o izmjenama i dopunama Zakona o parničnom postupku („Narodne novine“ broj 70/19).

19. Zato je pobijano rješenje ukinuto i predmet vraćen prvostupanjskom sudu na ponovan postupak na temelju članka 380. točke 3. ZPP-a, s tim da je na temelju članka 371. ZPP-a određeno da se postupak ponovi pred drugim stečajnim sucem.

20. U ponovljenom postupku prvostupanjski sud će uzeti u obzir okolnost da su predmetne nekretnine unovčene u ovršnom postupku koji je pokrenuo žalitelj, kao ovrhovoditelj i da su u tome postupku podmireni troškovi unovčenja te slijedom toga ponovo ocijeniti potrebu da se iz ostvarene kupovnine podmiruju i drugi troškovi prije razdiobe kupovnine vjerovnicima, koje je stečajni upravitelj naveo u svom zahtjevu, uz uvažavanje pravnog stajališta izraženog u odluci Vrhovnog suda Republike Hrvatske poslovni broj Rev-333/2023-5 od 17. rujna 2024.

Zagreb, 28. listopada 2025.

Predsjednik vijeća
Ivana Mlinarić

Broj zapisa: **9-3087e-a63bb**

Kontrolni broj: **0c9ee-6aaed-b7546**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan sljedećim certifikatom:
CN=Ivana Mlinarić, O=VISOKI TRGOVAČKI SUD REPUBLIKE HRVATSKE, C=HR

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://usluge.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti-dokumenta/>



unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Visoki trgovački sud Republike Hrvatske** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.